

34. Den yndigste Rose er funden.

Larghetto con moto.

J. H. Nebelong.

1. Den yndig-ste Ro-se er fun-den, blandt sti-veste Tor-ne op-

run - den, min Je - sus, den dej - lig - ste Po - - de, blandt

syu - - di - ge Men - nesker groe - - de.

2. Alt siden vi tabte den Ære Guds Billedes Frugter at bære, Var Verden forvildet og øde, Vi alle i Synden bortdøde.

3. Da lod Gud en Rose opskyde,
Og Sæden omsider frembryde,
At rense og ganske forsøde
Vor Slægts den fordærvede Grøde.
4. Alverden nu burde sig fryde,
Med Psalmer mangfoldig udbryde;
Men mangan har aldrig fornummen,
At Rosen i Verden er kommen.

5. Forhærdede Tisselgemytter,
Saa stive som Torne og Støtter!
Hvi holde I eder saa ranke
I Stoltheds fordærvede Tanke?
6. Ak, søger de ydmyge Steder,
I Støvet for Frelseren græder,
Saa faa I vor Jesum i Tale;
Thi Roserne vokse i Dale.
7. Min Jesu, du stedse skal være
Min Rose, mit Smykke, min Ære,
De giftige Lyster du dæder
Og Korset saa liflig forsøder!

8. Lad Verden mig alting betage,
Lad Tornene rive og nage,
Lad Hjertet kun daane og briste,
Min Rose jeg aldrig vil miste!

Brorson.